

gebaseerde cursus Monitoring-ontwerp & Data-analyse, lijkt de geschetste weg mij voldoende om de noodzakelijke kennis bij de Nederlandse waterbeheerders geïmplementeerd te krijgen. Wellicht is het een idee dat een consortium van waterschappen (een nog op te richten STOWA Werkgroep Monitoring wellicht?²) zich eens buigt over dit advies, en e.e.a. concreet uitwerkt.

Joost Heijkers

Calibration and Reliability in Groundwater Modelling:

From Uncertainty to Decision making

door M.F.P. Bierkens, J.C. Gehrels en K. Kovar (red); IAHS-publicatie 304, 2006, ISBN 1-901-502-58-9, 316 + xii pag, £ 59,00.

Ik hou niet van congressen. Een congres is doorgaans een verenging van de werkelijkheid. Het onderwerp van het congres wordt onevenredig uitvergroott, door veelal ijdele sprekers, die van gelijkgestemden te horen krijgen hoe belangrijk het is waar ze mee bezig zijn. Of het nu gaat om een politieke partij, de bond van duivenmelkers, een religieuze beweging of een wereldwijde verzameling hydrologen: het zijn van die momenten waarop eenzame, in het dagelijks leven twijfelende individuen bemoeidigd worden om vooral door te gaan op de ingeslagen weg. Ik hou daar niet van: in de twijfel van alledag herken ik meer schoonheid dan in de bemoediging. Het ergste is de opgeklopte euforie bij activiteiten die in het dagelijks leven slechts onverschillig

² Ik ben me er terdege van bewust dat er al een KRW-werkgroep Monitoring bestaat. Echter, om werkelijk integraal te kunnen monitoren, en via die weg wellicht ook kosten te kunnen drukken, dienen er naar mijn idee monitoring-systemen te worden ontworpen die ook de andere waterbeleidsthema's (Verdroging, GGOR, WB21nat&droog) faciliteren.

schouderophalen veroorzaken voor een zaal vol gelijkgestemden tóch belangrijk lijken te zijn.

Congressen zijn qua vorm fantasieloos, en dat horen ze ook te zijn. Vaste patronen en rituelen bevestigen een belang. Mensen ontlene er deels hun bemoediging aan: kijk eens, zelfs wij kunnen een echt congres organiseren. Dan moet het wel belangrijk zijn wat we doen. Je hebt een vooraankondiging, een oproep tot bijdragen, een definitieve aankondiging, het congres zelf, bij voorkeur met partnerprogramma. En dan de onvermijdelijke bundel.

Een bundel is handig, maar niet leuk. Het is handig voor mensen die een hekel hebben aan congressen, om dan toch stiekem mee te kunnen gluren wat er aan de orde geweest is, en de vooroordelen bevestigd te zien. Een bundel helpt om je chef te overtuigen dat het deelnamegeld nuttig is besteed, zelfs voor iemand die al dan niet per ongeluk (taalproblemen!) bij het partnerprogramma verzeild is geraakt. Verder moet je zo'n bundel in je kast zetten en er niet te veel naar omkijken. Je moet wel bij de redactie van STROMINGEN zitten om te besluiten een congresbundel te gaan bespreken.

In juli 2005 werd in Den Haag het congres Modelcare 2005 gehouden met als titel: Calibration and Reliability in Groundwater Modelling: From Uncertainty to Decision Making. Daar hebben we verder weinig van gemerkt. Niemand van de aanwezigen heeft een verslag geschreven. Dat zegt óf iets over het congres, óf iets over de organisatie, óf iets over het belang van STROMINGEN. In maart 2006 is nu ook de bijbehorende bundel verschenen. Uit de 70 presentaties van het congres zijn de 45 beste uitgekozen (op basis waarvan wordt niet vermeld), om verdeeld over zeven hoofdstukken in het boek te worden opgenomen. Er is een redactionele slag uitgevoerd, waardoor volgens de redacteurs de bijdragen sterk

zijn verbeterd. De bundel ligt op mijn bureau, en wat moet ik er mee?

Het aangename van de bundel is de compactheid van de bijdragen. In maximaal 8 pagina's vertellen de auteurs welke bijdrage zij de afgelopen tijd aan het vakgebied hebben geleverd. Dezelfde compactheid is ook de zwakte van de bundel: er wordt een berg informatie over u uitgestort, waarbij uzelf mag uitzoeken welke van de vele presentaties belangrijk zijn, en welke uit beleefdheid in de bundel zijn opgenomen. Er is geen overkoepelende duiding wat van belang is, wat ontwikkelingen zijn, wat trends zijn, wat we komende tijd kunnen verwachten. En dus vinden we de grondwaterwervelingen van Kick Hemker gelijkwaardig geordend met de representor-methode van Johan Valstar, sterker nog: de bijdrage van Kick staat onder het hoofdstukje Developments in modelling, terwijl zijn meest praktische conclusie luidt dat het mengingsproces geïntensiveerd wordt als er wervelingen voorkomen. Ook valt op dat er veel bijdragen zijn over het omgaan met en kwantificeren van onzekerheid, maar er erg weinig Decision Making in het boek wordt beschreven. Er is één bijdrage over een Beslissings Ondersteunend Systeem. Alle bijdragen zijn van onderzoekers, er is geen enkele besluitvormer die vertelt wat hij wel en niet aan problemen op zijn bord krijgt als een hydroloog een rapport met onzekerheidsanalyse oplevert.

Nog even bekruipt me de drang om dan zelf maar een overkoepelende view te schrijven over de hele bundel, maar die weet ik nog net te onderdrukken. Er is ook nog ander werk te doen. En dus is de conclusie dat er een kloeke bundel ligt met een veelheid aan informatie over recente technieken in het vakgebied, dat u zelf daaruit mag oppikken wat van belang is. Mijn aversie tegen congressen is bevestigd, en als ik dan toch moet kiezen, citeer is graag de wat oudere vrouw in de bioscoop van Woerden

die na het zien van de Da Vinci Code-film opmerkte: 'Het boek is beter'.

Harry Boukes

Herstel natte natuur in Limburg

Themanummer van Natuurhistorisch maandblad, november 2005, jaargang 94, 64 pag; Natuurhistorisch Genootschap in Limburg, Roermond, ISSN 0028-1107, losse nummers € 7,50 (exclusief portokosten), www.nhgl.nl.

Bestellen kan door € 7,95 (inclusief verzendkosten) over te maken op gironummer 429851 van het Publicatiebureau NHGL te Melick onder vermelding van 'Herstel natte natuur in Limburg'.

Met het beëindigen van het Kennistransferpunt Verdroging & GGOR is het nogal stil geworden in de wereld van de verdrogingsbestrijding. GGOR kwam in, verdroging raakte uit. Intussen raakt ook GGOR weer een beetje uit de mode. Men heeft het nu over 'de nieuwe generatie rivieren'. Misschien moeten we het ook eens hebben over degeneratie van beleidsdoelstellingen.

Tijdens het nationaal congres 'Omgaan met klimaatverandering in bestuurlijk Nederland', afgelopen november, meldde de Drenthse gedeputeerde voor Milieu en Waterhuishouding dat de Wateraardbei nu weliswaar was teruggekeerd in de Drentse Aa, maar dat ze zich afvroeg of het de gemaakte investering wel waard was wanneer over dertig jaar het klimaat helemaal naar de knoppen is en er geen houden meer aan is met de verregening. Verdrogingsbestrijding dient te worden getoetst op 'klimaatrobuustheid', meende zij. In de wandelgangen werd opgemerkt dat er dan wéér een reden bij is om "vooral niets [aan verdroging] te doen".

Gelukkig hebben we dan nog de provincie Limburg. Het Natuurhistorisch Genoot-